

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a JUDr. Alena Hocká v právní věci **žalobce V.K.**, nar. ..., státní příslušnost Ruská federace, bytem v České republice ..., zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 1417/25, proti **žalované Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10.11.2015, č.j. MV-98424-9/SO/sen-2014,

t a k t o:

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d ě n í

I.

Napadené rozhodnutí

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 10.11.2015, č.j. MV-98424-9/SO/sen-2014 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*prvoinstanční orgán*“), ze dne 16.5.2014, č.j. OAM-20176-26/DP-2013 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě.

II. Žaloba

Žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí je v hrubém rozporu s právními předpisy a v řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, byla zásadním způsobem ignorována jeho základní procesní práva. Správní orgán porušil § 2 odst. 1, 4, § 3, § 4 odst. 4, § 6, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“) a dále § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí, jakož i prvoinstanční rozhodnutí, je v rozporu s § 37 odst. 2 věta poslední, § 174a zákona o pobytu cizinců.

Žalobce dále uvedl, že jak prvoinstanční orgán, tak žalovaná zásadním způsobem překročily lhůty pro vydání rozhodnutí, kdy tato nečinnost mohla mít již vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Předmětná žádost byla totiž podána již dne 18.4.2013, přičemž prvoinstanční orgán vydal rozhodnutí o žádosti dne 16.5.2014 a žalovaná pak rozhodla o odvolání až dne 10.11.2015, taková doba rozhodování o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je dle názoru žalobce nejenom nepřijatelná, ale zejm. správní orgány nijak nezohlednily svoji nečinnost a v jejím důsledku délku vedeného řízení při zjišťování stavu věci dle § 3 správního řádu. V návaznosti na výše uvedenou námitku poukázal žalobce na to, že správní orgán při vydání rozhodnutí vycházel z podkladů pro rozhodnutí ke dni 27.2.2014 a přes svoji nečinnost se nijak nezabýval aktuálním stavem věci. Vzhledem k tomu, že předmětem sporu je plnění účelu pobytu žalobce na území ČR, a to po celou dobu jeho pobytu, nelze považovat napadená rozhodnutí na základě naprosto neaktuálních informací a skutkových zjištění za zákonná. Naprosto zásadní pochybení však spatřuje žalobce v tom, že správní orgány nevyhověly jeho návrhu na vlastní výslech dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a to s odůvodněním, že výslech žalobce by byl v posuzovaném případě nadbytečným a v rozporu se zásadou hospodárnosti a rychlosti řízení. Takové odůvodnění pak působí v kontextu délky vedeného řízení a v podstatě nečinnosti správního orgánu jako naprosto absurdní. Žalobce navrhoval svůj vlastní výslech nikoliv proto, aby prodloužil řízení o další den konaného výslechu, ale proto, aby v případě pochybností správního orgánu, které evidentně s ohledem na písemnou výzvu existovaly, prokázal svoje tvrzení o plnění účelu pobytu a případné nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí. Žalobce rovněž poukázal na písemné vyjádření ze dne 28.3.2014, které pak evidentně ke dni vypracování výzvy nebylo správnímu orgánu známo. Pokud správní orgány žalobci na jednu stranu vyčítají, že dostatečně neprokázal výkon funkce jednatele listinnými důkazy, a zároveň odmítaly provést žalobcem navrhovaný výslech, který by plnění účelu pobytu tímto důkazem mohl prokázat, je třeba takový přístup označit za nezákonný a nekonzistentní. Žalobce dále poukázal na to, že totožný správní orgán zjišťoval plnění účelu pobytu žalobce v rámci výslechu dne 31.8.2015, a to v řízení o povolení k trvalému pobytu žalobce, kde zcela jednoznačně prokazuje faktický výkon činnosti jednatele, nicméně k tomuto žalovaná nepřihlédla, přestože mu byla a je tato skutečnost z úřední evidence známá.

V souvislosti s nedostatečně zjištěným stavem věci, pak žalobce poukazuje na to, že závěry prvoinstančního orgánu a žalované vycházejí pouze z úvah opírajících se o veřejně dostupné informace, aniž by se správní orgány faktickým výkonem funkce jednatelem zabývaly. Správní orgán nezjistil vůbec nic o tom, jakým způsobem obchodní společnost z dlouhodobého hlediska funguje a zaměřil se pouze na krátkodobé výsledky hospodaření, které vskutku nic nevypovídají o tom, jakým způsobem žalobce funkce jednatele vykonává. Žalobce rovněž namítal, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti je rozhodnutím nepřiměřeným, a tedy v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců, stejně jako v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu. Argumentace žalované a prvoinstančního orgánu spočívá v podstatě pouze v tom, že žalobce může na území ČR pobývat v režimu víza k pobytu nad 90 dnů, popř. krátkodobých víz, přičemž rodinní příslušníci jsou závislí na výsledku řízení o žádosti žalobce. Takové odůvodnění je však dle názoru žalobce v hrubém rozporu s výše uvedenými ustanoveními, neboť žalovaná se nijak nevypořádává s podstatnými skutečnostmi pro posouzení přiměřenosti rozhodnými, ale opírá přiměřenost o nelogické úvahy, na základě kterých přiměřenost hodnotit nelze. Je zcela nerozhodné, za jakým účelem mají další rodinní příslušníci vytvořeny vazby k území ČR, a pokud nic jiného, měl se správní orgán, jako při každém rozhodnutí, zabývat zájmy nezletilých. Argumentace žalované spočívající v možnosti žalobce pobývat v ČR v režimu víza nad 90 dnů je naprosto nepřipadná, neboť na tento druh víza není právní nárok.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě k žalobní námitce stran nečinnosti správního orgánu odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.10.2003 č.j. 6 A 171/2002-41, dle kterého „*namítané průtahy nemají relevanci z hlediska zákonnosti napadeného rozhodnutí, neboť průtahy v řízení lze charakterizovat jako nečinnosti státního orgánu, kde procesní ochrana proti této nečinnosti musí směřovat k tomu, aby tato nečinnost skončila, tj. aby státní orgán ve věci jednal a rozhodl. Již z povahy věci proto není možno zrušit vydané rozhodnutí státního orgánu.*“. S ohledem na uvedené tedy žalovaná neshledala v průtazích v řízení vadu způsobující nezákonnost napadeného rozhodnutí. K námitce žalobce, že z důvodu neprovedení jeho výsledku byl nedostatečně zjištěn skutkový stav věci, žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a znovu konstatovala, že posuzovala plnění účelu pobytu účastníkem řízení pouze v rámci platnosti posledního povoleného pobytu od 8.7.2011 do 7.7.2013. Ohledně námítky stran přiměřenosti napadeného rozhodnutí žalovaná odkázala na stranu 4 napadeného rozhodnutí a k namítanému porušení § 2 odst. 1, 4, § 3, § 4 odst. 4, § 6, § 68 odst. 3 správního řádu a dále § 56 odst. 1 písm. j), § 37 odst. 2 věty poslední a § 174a zákona o pobytu cizinců uvedla, že s ohledem na vše shora uvedené neshledala napadené rozhodnutí a řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, v rozporu s výše uvedenými ustanoveními.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání dne 9.8.2016

Žalobce při jednání setrval na svých dosavadních tvrzeních. Žalovaná se s omluvou k jednání nedostavila.

V.

Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 9.8.2016, č.j. 57 A 146/2015-67, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 8.3.2017, č.j. 6 Azs 293/2016-29 (dále jen „*zrušující rozsudek*“), rozsudek Krajského soudu v Plzni zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

VI.

Vyjádření účastníků při jednání dne 30.5.2017

Žalobce při jednání setrval na svých dosavadních tvrzeních. Žalovaná se s omluvou k jednání nedostavila.

VII.

Posouzení věci soudem.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „*s.ř.s.*“), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

V souladu s ustanovením § 110 odst. 4 s.ř.s. byl soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí ze dne 8.3.2017, č.j. 6 Azs 293/2016-29.

A.

Soud neshledal důvodnou námitku žalobce týkající se nečinnosti správních orgánů, resp. zásadního překročení lhůty pro vydání rozhodnutí.

Lhůty pro vydání rozhodnutí o žádosti v režimu zákona o pobytu cizinců jsou upraveny v § 169 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Toto ustanovení obsahuje odchylky oproti § 71 odst. 3 správního řádu, avšak nemění nic na podstatě těchto lhůt, tedy že se jedná o lhůty pořádkové. Jejich porušení nemá vliv na zákonnost či nezákonnost správního rozhodnutí. Nejedná se o lhůty propadné, tedy že by po jejich uplynutí nebylo možné vůbec vydat správní rozhodnutí, popř. přihlížet ke skutečnostem před či po jejich uplynutí zjištěným. K tomu lze odkázat na žalovanou správně zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.10.2003, č.j. 6 A 171/2002-41, ve kterém Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „...*průtahy v řízení nemají relevanci z hlediska zákonnosti napadeného rozhodnutí, neboť průtahy v řízení lze charakterizovat jako nečinnost státního orgánu, kde procesní ochrana proti této nečinnosti musí směřovat k tomu, aby tato nečinnost skončila, tj. aby státní orgán ve věci jednal a rozhodl. Již z povahy věci proto není možno zrušit vydané rozhodnutí státního orgánu – tedy vyústění jeho procesní aktivity ve formě vydání individuálního právního aktu –*

pouze z důvodu namítaných průtahů v řízení, neboť takový postup by odporoval samotné logice takto namítané protizákonnosti.“.

O vlivu namítané nečinnosti na zákonnost rozhodnutí by dle názoru soudu bylo možno uvažovat pouze tehdy, pokud by žalobcova žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu byla zamítnuta z důvodu, že žalobce neprokázal aktuální, případně budoucí vykonávání podnikatelské činnosti. Správní orgány obou stupňů však své rozhodnutí založily na závěru, že žalobce neprokázal výkon podnikatelské činnosti za dobu platnosti svého pobytového oprávnění, tj. od 8.7.2011 do 7.7.2013, pročež zde vliv nečinnosti správních orgánů na zákonnost jejich rozhodnutí není dán.

B.

Při vázanosti právními závěry, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku, soud shledal důvodnou námitku žalobce o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci ve vztahu k neprovedení účastnické výpovědi žalobce.

Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku uvedl, že „*Zákon o pobytu cizinců v rozhodném znění stanoví: Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, § 46 odst. 7 a 8 a § 47 vztahují obdobně. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nelze dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37). Podle § 37 odst. 2 písm. b) ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza. Podle § 56 odst. 1 písm. j) ministerstvo cizinci neudělí dlouhodobé vízum, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Jiná závažná překážka pobytu cizince na území je neurčitý právní pojem, přičemž správní orgány jsou povinny právní kvalifikaci jednání cizince patřičně odůvodnit. Nejvyšší správní soud se opakovaně zabýval případy, kdy správní orgány odůvodnily svá negativní rozhodnutí odkazem na jinou závažnou překážku pobytu, např. v rozsudcích ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69, ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 15/2012 - 29, ze dne 30. 1. 2013, č. j. 9 As 117/2012 - 35, ze dne 29. 5. 2013, č. j. 3 As 14/2013 - 28, a ze dne 27. 9. 2013, 6 As 293/2016 – 31 č. j. 4 As 114/2013 - 35. Ve všech těchto případech se jednalo o situace, kdy cizinec žádal o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, resp. za účelem účasti v právnické osobě. Nejvyšší správní soud v citovaných rozsudcích posuzoval situace, kdy správní orgány považovaly za závažnou překážku pobytu cizince na území České republiky skutečnost, že v době platnosti předchozího povolení k dlouhodobému pobytu neplnil cizinec jeho účel. Uvedená skutečnost byla důvodem pro neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, resp. pro zrušení takového povolení. Dle ustálené judikatury je tedy nezbytné, aby byl účel, pro který byl cizinci povolen pobyt, skutečně plněn. Tím se Nejvyšší správní soud zabýval ve svém rozsudku ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 - 81. V něm dovodil, že v případě, kdy povolení k pobytu bylo uděleno za účelem podnikání, je plněním účelu, pro který bylo povolení k pobytu uděleno, třeba rozumět faktické vykonávání podnikatelské činnosti; nestačí mít pouhé oprávnění podnikat (např. mít živnostenské oprávnění), není-li podnikatelská činnost fakticky vykonávána (na tyto závěry navázal Nejvyšší správní soud např. v rozsudcích ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013 - 50,*

a ze dne 18. 9. 2014, č. j. 7 Azs 144/2014 - 35)“.

Nejvyšší správní soud dále uvedl, že „v nyní projednávaném případě shora uvedené právní závěry nejsou jakkoliv zpochybňovány. Sporná je však jejich aplikace na konkrétní situaci žalobce, který se domníval, že podnikatelskou činnost fakticky vykonával. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce ke své žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu přiložil smlouvu o výkonu funkce jednatele ve společnosti E. V. s.r.o., výpis z obchodního rejstříku této společnosti, potvrzení o výši příjmu ze závislé činnosti a výpis z katastru nemovitostí ohledně nemovitostí vlastněných uvedenou společností. Ve výzvě ze dne 12.8.2013 správní orgán I. stupně sdělil žalobci, že předložený výpis z obchodního rejstříku dokládá, že žalobce je zapsán jako jednatel společnosti E. V. s.r.o., což ale prokazuje pouze oprávnění k podnikatelské činnosti na území České republiky, a poučil žalobce s odkazem na § 103 písm. s) zákona o pobytu cizinců, že je třeba předložit doklady prokazující provozování živnosti nebo výkon jiné podnikatelské činnosti na území České republiky za období od 8. 7. 2011 do 7. 7. 2013 k uvedené obchodní společnosti. K předložení požadovaných dokladů byla žalobci stanovena lhůta 14 dnů a byl poučen, že pokud tak neučiní, může být jeho žádost zamítnuta. V reakci na výzvu žalobce zaslal odpověď ze dne 2. 9. 2013 (doručenou 6. 9. 2013), v níž uvedl, že společnost E. V. s.r.o. měla pravidelný měsíční příjem ve výši 14.000 Kč z činnosti řádně zapsané v obchodním rejstříku (pronájem nemovitosti), k čemuž doložil nájemní smlouvu ze dne 30. 12. 2010, dle níž jmenovaná společnost (jednající žalobcovou družkou – nyní již manželkou - z pozice jednatelky) pronajímá žalobci za 14 000 Kč měsíčně nemovitost, kterou vlastní. Následně byl žalobce vyzván k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádření se k nim. Žalobce se poté (již v zastoupení v záhlaví uvedeným advokátem) čtyřikrát vyjadřoval k podkladům pro vydání rozhodnutí (kdy byl správním orgánem I. stupně opakovaně vyzván k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí a případnému vyjádření), a to podáními ze dne 22. 1. 2014, 7. 2. 2014, 27. 1. 2014 a ze dne 3. 4. 2014. Ve vztahu ke společnosti E. V. s.r.o. zároveň předložil zápis z valné hromady (kde byly schváleny smlouvy o výkonu funkce jednatele), smlouvu o výkonu funkce jednatele společnosti, potvrzení o příjmu ze závislé činnosti a dodatek k nájemní smlouvě. Ve svých vyjádřeních žalobce uváděl, že doložil všechny potřebné doklady a splnil všechny zákonné požadavky pro vydání kladného rozhodnutí o žádosti. Pokud by měl správní orgán jakékoliv pochybnosti, žalobce je připraven doplnit vše potřebné. Domnívá se však, že prokázal plnění účelu dosud povoleného pobytu. K otázce přiměřenosti rozhodnutí a případného zásahu do soukromého a rodinného života žalobce tvrdil, že na území České republiky má povolen pobyt celá jeho rodina, která si Českou republiku zvolila jako svůj domov. Povolení k pobytu žalobce coby živitele rodiny je tudíž nezbytné pro spokojený život celé rodiny. Kromě toho je žalobce jednatelem společnosti vykazující kladné účetní hodnoty a řádně platí daně. Jelikož se jedná o zdravou a fungující společnost, je její další provoz ve veřejném zájmu. Žalobce ji řídí a spravuje po všech stránkách a její fungování se odvíjí od jeho činnosti. Žalobce jako jednatel pobírá mzdu a na provozu společnosti je závislá celá jeho rodina, která má v České republice vytvořeno zásadní rodinné, sociální a finanční prostředí. Ve čtvrtém vyjádření ze dne 3.4. 2014 žalobce požádal, aby jej v případě pochybností správní orgán vyslechl dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců (odvolával se mj. i na výsledky z 31. 8. 2015, který s ním byl proveden v rámci řízení o jeho žádosti o povolení k trvalému pobytu, vedeném pod č. j. OAM- 12283-36/TP-2013; protokol o tomto výsledku následně připojil k žalobě v této věci, viz čl. 10 -12 spisu krajského soudu)“.

Nejvyšší správní soud dále uvedl, že „na základě shora popsaných skutečností Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že správní orgány při zjišťování stavu věci nikterak nepochybily. Z průběhu celého řízení a reakcí žalobce je zřejmé, že žalobce si byl plně vědom, že správní orgán I. stupně požaduje předložit listiny, z nichž by plynulo, že žalobce své jednatelské oprávnění ve společnosti E. V. s.r.o. skutečně konzumuje a jménem této společnosti vykonává podnikatelskou činnost, a tím, tak po převážnou dobu pobytu povoleného od 8. 7. 2011 do 7. 7. 2013 plnil účel tohoto pobytu (účast v jiné společnosti žalobce dokládal výpisem z obchodního rejstříku až od 1. 1. 2013, resp. 1. 6. 2013, bez konkrétních tvrzení; pozn. soudu). Nelze proto přisvědčit krajskému soudu, že výzva byla nedostatečná a že dokonce měl správní orgán žalobci sdělit, jaké konkrétní doklady má doložit k prokázání požadovaných skutečností. Žalobce měl tvrdit a doložit, jak fakticky vykonává podnikatelskou činnost jako jednatel společnosti E. V. s.r.o. a bylo na něm, jaké konkrétní podklady správnímu orgánu předloží. Z povahy věci proto nebylo možné předem specifikovat, co má žalobce dokládat. Žalobce neuváděl (a ani tedy nedoložil) žádné jiné podnikatelské aktivity dané společností, než pronájem nemovitostí sobě samému. Správní orgány proto nemohly mít jakékoliv pochybnosti, když učinily zjištění, že tvrzený pronájem (a z něj plynoucí příjmy) představují jedinou „podnikatelskou“ aktivitu společnosti E. V. s.r.o. a že žalobce jako jednatel nic dalšího po převážnou dobu v rozhodném období nečinil. Pokud tedy za této situace správní orgány uzavřely, že výsledek žalobce by byl nadbytečný, nemohlo být jeho neprovedení důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2010, č. j. 1 As 23/2010 – 82, „[v] případě, že správní orgán určité pochybnosti o skutečném stavu věci má, posoudí v rámci své diskreční pravomoci, zda provede důkazy navrhované účastníkem řízení, může-li jejich provedení přispět ke zjištění skutečného stavu věci, nebo zda účastníka řízení vyslechné. Uvážení správního orgánu o tom, proč přistoupil k výsledku účastníka řízení, aniž by provedl jím navrhovaný důkaz, není na zvlášť správního orgánu, nýbrž musí být přezkoumatelným způsobem odůvodněno v textu rozhodnutí“. Obdobně v rozsudku ze dne 2. 10. 2013, č. j. 1 As 58/2013 – 43, zdejší soud uvedl, že dle § 169 odst. 3 (nyní odst. 2) zákona o pobytu cizinců je správní orgán „oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, zejména pro posouzení, zda se nejedná o obcházení tohoto zákona cizincem s cílem získat oprávnění k pobytu na území, zejména zda účelově neuzavřel manželství nebo zda jeho účelově prohlášeným souhlasem nebylo určeno otcovství“, a dále že „[o]becná úprava dokazování ve správním řádu počítá pouze s výsledkem svědeckým; výsledek účastníků připouští § 141 odst. 6 ve sporném řízení, nelze-li dokazovanou skutečnost prokázat jinak. Ustanovení § 51 odst. 1 správního řádu ovšem zdůrazňuje, že výčet důkazních prostředků je demonstrativní, a že k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Ustanovení § 169 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. je v tomto ohledu nutno považovat za další zákonem výslovně upravenou možnost provést účastnický výsledek“. V rozsudku ze dne 20. 2. 2014, č. j. 4 As 166/2013 – 25, Nejvyšší správní soud konstatoval, že i o důkazním prostředku výsledku účastníka řízení dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců „platí, že správní orgán není důkazními návrhy vázán a rozhodne, jaké důkazy provede v rozsahu potřebném ke zjištění stavu věci (§ 52 správního řádu)“ (obdobně též stěžovatelem odkazovaný rozsudek č. j. 6 As 147/2013 – 29)“.

Nejvyšší správní soud dále uvedl, že „i s ohledem na citovanou judikaturu lze tedy uzavřít, že žalovaná nepochybně, když aprobovala postup správního orgánu I. stupně, který za daného skutkového stavu účastnický výsledek žalobce neprovedl. Žalobce byl kvalifikovaně právně zastoupen advokátem a jeho prostřednictvím se správními orgány komunikoval a písemně se vyjadřoval k věci, přičemž se však omezil toliko na návrh provedení výsledku své osoby. Ve svých písemných vyjádřeních neuvedl žádné skutečnosti, jež by zpochybňovaly dosavadní skutková zjištění, a nezminil v rozhodné době jinou podnikatelskou činnost než nájem nemovitosti sobě samému. Žalovaná tak správně dospěla k závěru, že o skutkovém stavu, jak byl v dosavadním řízení zjištěn, žádné pochybnosti nepanovaly, a proto ani nebylo nutné důkaz výsledkem stěžovatele provést. Tím spíše v situaci, kdy se žalobce v průběhu řízení vyjadřoval i k okolnostem svého soukromého a rodinného života. Jak žalovaná správně poukazovala, dle judikatury Nejvyššího správního soudu nejsou řízení zahajovaná na žádost (jak je tomu i v této věci) zpravidla ovládána zásadou vyšetřovací. Je zejména v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu alespoň na výzvu předložil všechny potřebné podklady. Správní orgány při zjišťování skutkového stavu vychází z podkladů, které mají k dispozici. Žalobce v odvolání namítal, že správní orgán I. stupně nezjišťoval dosud neziskové podnikatelské aktivity a plány společnosti, ale zároveň neuvedl nic konkrétního a netvrdil (ani nedokládal), že by takové aktivity skutečně společnost či on jejím jménem vykonával.

Nejvyšší správní soud uzavřel, že „lze tedy shrnout, že ve správním řízení bylo dostatečně prokázáno, že žalobce po převážnou dobu, nejméně do 31. 12. 2012, neplnil účel dříve uděleného povolení k dlouhodobému pobytu, neboť věrohodně nevysvětlil, ani nedoložil, v čem jeho podnikatelská činnost na území České republiky spočívala (vyjma pronájmu nemovitosti ve vlastnictví společnosti E. V. s.r.o. sobě samému)“.

C.

Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce o tom, že se správní orgány správně nevypořádaly s otázkou přiměřenosti rozhodnutí.

Prvoinstanční orgán v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí uvedl: „Správní orgán se dále zabýval otázkou, zda důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené ve smyslu ustanovení § 174a zák. č. 326/1999 Sb., důvodu pro zamítnutí žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. V této souvislosti správní orgán z Cizineckého informačního systému i žádosti vyplněné žadatelem zjistil, že s žadatelem na území ČR pobývají členové jeho rodiny, konkrétně jde o družku, B. V., nar. ..., státní příslušnost Ruská federace a dále jejich děti K. P., nar. ..., státní příslušnost Ruská federace, K. V., nar. ..., státní příslušnost Ruská federace a K. E., nar. ..., státní příslušnost Ruská federace. Vzhledem k tomu, že žadatelově družce rovněž nebyl prodloužen dlouhodobý pobyt - a to ze stejného důvodu neplnění účelu povoleného pobytu na území - a děti, v současnosti rovněž žádající o prodloužení pobytu, se případně slučují na rodiče s povoleným pobytem, bude tedy celá rodina nejspíš žít pohromadě a rozhodnutí s sebou tak nepřinese nepřiměřené zásahy do rodinného života žadatele a jeho rodiny. Rodina může dál žít společně například na území domovského státu. Co se týče dopadu rozhodnutí do soukromého života žadatele, jak správní orgán zjistil, podnikatelská činnost žadatele vykazuje nulovou aktivitu a rovněž absence doložení jakýchkoliv dokladů i po výzvě tento názor správního orgánu nevyvrací. S takovou podnikatelskou aktivitou nevyžaduje

vedení společnosti neustálý pobyt žadatele na území, zcela dostačujícími se tu jeví krátkodobé pobyty, které lze řešit krátkodobými pobytovými oprávněními. Správní orgán má tedy za to, že důsledky tohoto rozhodnutí s ohledem na důvod zamítnutí žádosti, kterým je zjištění neplnění účelu, pro nějž bylo povolení k pobytu žadateli uděleno, jsou zásahem přiměřeným. Žadatel a jeho rodina také mají stále možnost podat si novou žádost o pobyt v ČR z území domovského státu. K tomuto správní orgán dále uvádí, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 1. 2004 č.j.: 5 Azs 43/2003, a usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 6. 2004 č.j.: III. ÚS 38/04 z nichž vyplývá, že žádné z práv uvedených v Listině základních práv a svobod nezakládá nárok cizince na pobyt na území ČR, neboť takové právo je dáno pouze občanům ČR. Stejně tak neexistuje ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky, neboť je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizího státního příslušníka s ohledem na vlastní zájmy na svém území. Nad rámec výše uvedeného správní orgán uvádí, že zamítavé rozhodnutí správního orgánu ve věci žádosti o udělení povolení k dlouhodobému pobytu nevylučuje možnost pobytu cizince na území na jiný než dlouhodobý pobyt dle zák. č. 326/1999 Sb.“.

Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla: „Komise se dále zabývala otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života účastníka řízení. Komise uvádí, že z rodinných příslušníků účastníka řízení s manželkou B.V. je vedeno řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a řízení o povolení k trvalému pobytu bylo z důvodu chybějících dokladů přerušeno, dále dceři K.V. a dceři K.E. bylo řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území přerušeno do doby rozhodnutí o žádosti účastníka řízení a dále byla podána žádost o dlouhodobý pobyt dceři K.P., o níž dosud nebylo rozhodnuto. Komise s ohledem na uvedené dospěla k závěru, že zamítnutí žádosti nebude mít nepřiměřený dopad do rodinného a soukromého života účastníka řízení, jelikož na území České republiky žádný z jeho rodinných příslušníků nemá platné povolení k pobytu. Není v zájmu České republiky, aby na jejím území pobývali cizinci, kteří neplní účel uděleného pobytu. Účastník řízení na území České republiky nemá ani výrazné ekonomické vazby a převážnou část svého života strávil na území Ruské federace, tudíž vazby k zemi původu nebyly zpřetrhány. Stejně tak nebude zasaženo do podnikatelské činnosti účastníka řízení, jelikož je schopen ji vykonávat i ze zahraničí, prostřednictvím víza k pobytu nad 90 dnů, popřípadě krátkodobých víz. V této souvislosti Komise uvádí, že na základě Dohody mezi Evropským společenstvím a Ruskou federací o zjednodušeném vydávání víz občanům Evropské unie a Ruské federace lze podnikatelům udělit vícenásobná vstupní víza s platností až do pěti let. Zamítavým rozhodnutím o žádosti tak nebude nepřiměřeně zasaženo do jeho rodinného, soukromého ani pracovního života“.

Jak vyplývá z tvrzení žalobce učiněného v průběhu správního řízení, žalobce spojoval svůj pobyt, včetně pobytu členů jeho rodiny, se svým podnikáním na území České republiky. Vzhledem k tomu, že žalobce po převážnou dobu neplnil účel dříve uděleného povolení k dlouhodobému pobytu, neboť věrohodně nevysvětlil, ani nedoložil, v čem jeho podnikatelská činnost na území České republiky spočívala, přičemž tvrzený pronájem (a z něj plynoucí příjmy) představují jedinou „podnikatelskou“ aktivitu společnosti E. V. s.r.o. a že žalobce

jako jednatel nic dalšího po převážnou dobu v rozhodném období nečinil, nelze dospět k závěru, že by správní rozhodnutí mohla negativně ovlivnit ve své podstatě neexistující podnikatelskou činnost žalobce a tím se negativně zprostředkovaně dotknout i členů rodiny žalobce.

Pokud za této situace správní orgány dospěly k závěru, že žalobce na území České republiky nemá „výrazné ekonomické vazby“ v jejichž spojení se měla odvíjet i pobyťová oprávnění členů rodiny žalobce, je tento závěr nezbytné považovat za závěr správný.

VIII.
Rozhodnutí soudu.

Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

X.
Náklady řízení

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 30. května 2017

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová